



ת"ד 32/03/13 - מדינת ישראל נגד שני אילוז

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 32-03-13 מדינת ישראל נ' אילוז
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שני אילוז

הנאשמת

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסות לנאשמת עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה בדרך הגורמת נזק, גרימת חבלה של ממש ואי מתן אפשרות להולך רגל לחצות בבטחה במעבר חצייה.

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, התרשמתי מהעדים, עיינתי בחומר שהוגש ושקלתי את טענות הצדדים, **השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה**, - למעט העבירה של אי מתן אפשרות לחצייה במעבר חצייה, כפי שיובהר בהמשך - **ולפיכך אני מרשיע אותה בביצוען**.

האירוע הרלוונטי הינו תאונת דרכים שהתרחשה ביום 2.9.12 בסמוך לשעה 7 בבוקר. באותה עת נהגה הנאשמת ברכבה ברחוב שז"ר בנהריה ופגעה בהולכת רגל, **אנאיד דודיאן**, אשר חצתה את הכביש במעבר החצייה במקום משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשמת. כתוצאה מהפגיעה נגרמו להולכת הרגל חבלות רבות, היא פונתה לבית החולים שם אושפזה ועברה ניתוחים. במהלך המשפט התברר כי מעבר החצייה שהוצב במקום חסר ככל הנראה את האישורים הדרושים לכך.

העובדות שלעיל אינן שנויות במחלוקת בין הצדדים והמחלוקת היא באשר למידת אשמתה של הנאשמת באירוע, והסיבה לאירוע התאונה.

ראיות הצדדים נשמעו בישיבות שהתקיימו בתאריכים 7.5.14, 14.9.14 ו- 19.7.15. מטעם המאשימה העידו **הנפגעת הגב' דודיאן**, חברתה שהלכה בקרבתה בעת האירוע, **גב' אולגה לבשוב**, השוטרת שהגיעה למקום לאחר האירוע **גב'**



מרינה דוזורצב ובוחן התאונות **מר ערן אביטל**. מטעם הנאשמת העידה היא עצמה וכן המומחה **מר דב גל** שהגיש חוות דעת מטעם ההגנה.

באי-כוח הצדדים סיכמו טענותיהם בדיון שנערך ביום 13.10.15.

העדויות הישירות לאירוע:

אומר מיד, כי **אני מעדיף באופן ברור** את גרסת העדות, הגב' דודיאן ובמיוחד הגב' לבשוב על פני עדותה של הנאשמת. התרשמתי כי שתי עדות התביעה העידו על הדברים כפי שהתרחשו ואם נפלו בדבריהן מעט סתירות או אי דיוקים, נובע הדבר מהטראומה שעברו. לעומת זאת, התרשמתי כי עדותה של הנאשמת הינה מגמתית ובאה לאחר קבלת ייעוץ חיצוני ולצרכי המשפט ואינני נותן אמון בגרסתה.

הנפגעת, גב' דודיאן, העידה כדלקמן:

יצאנו מאוטובוס והולכים. צריך ללכת בזברה, מעבר חציה. היא כבר קצת קודם היה, אני אחריה הולכים. אני כבר ראיתי שיש אוטו בכביש, אבל יש עוד מקום. 20-30 מ'. אני הלכתי. האוטו בא מצד ימין שלנו. אני הלכתי וקיבלתי מכה מהאוטו. היא עשתה לי מכה. אני נפלתי. מה היה א"כ אני לא זוכרת. הייתי בבית חולים כמעט שלושה חודשים. לפני בנהריה, אח"כ ברמב"ם, אח"כ רוטשילד, אח"כ עוד פעם רמב"ם. היום כואב. אני לא יושנת, יש סוכר עכשיו, יש הרבה בעיות. לא יכולה לישון בלילה. אני לא חזרתי לעבודה.

ש. איפה את חצית בדיוק ביחס לזברה?

ת. כמעט חצי.

ש. איפה חצית בתוך המעבר?

ת. באמצע שלו.

ש. את ראית את האוטו שהוא פגע בך?

ת. ראיתי אותו.

ש. למה החלטת לחצות .

ת. אני חשבתי שהיא רואה אותי ותעצור. יש שם יציאה מהכביש. אני לא ראיתי, אולי ראיתי שהוא יצאה כבר. אני לא הולכת. אבל שם לא הרבה מקום. בגלל זה אני לא יודעת, אולי היא לא ראתה אותי. יש שם אולי 60-100 מ'. איך לא ראתה אנשים בכביש?



בחקירה הנגדית הצביעה הסנגורית על סתירות לכאורה בין גרסתה של הנפגעת בבית המשפט לבין גרסתה במשטרה. כאמור לעיל, התרשמתי כי סתירות אלה נובעות מבלבול ומהטראומה שעברה הנפגעת, ואיני מוצא מקום לייחס לה חוסר **מהימנות** עקב כך. עם זאת, מובן שהטראומה שעברה משפיעה על **אמינותה** ועל המשקל שניתן לייחס לעדותה.

חברתה של הנפגעת, גב' אולגה לבשוב, סיפרה בעדותה:

זה היה לפני כמעט שנתיים, 2.9, אנחנו נסענו לעבוד בשעה 7 בבוקר. אנחנו חברות ושכנות 20 שנה. אנחנו ביחד עובדות באותו רחוב נסענו ביחד. רחוב זלמן זה שני צדדים, מעבר לא רחב, רק צד אחד. עברנו את הכביש. היינו באי באמצע המעבר. אני כמעט סיימתי. היא היתה אחריי. פתאום אני שמעתי בום. שמתי לב שהיא שכבה בכביש, וזהו. אני חשבתי שגמרו את אנה שלי. זה היה כל כך מהר, חצי שניה, אני לא שמתי לב אפילו מאיפה באה האישה הזו. אם היינו רואים את הרכב היינו עוצרים. היא היתה צריכה לעצור. והיא אניה שלי בכביש שכבה, אני התחלתי לבכות, לצעוק, לא ידעתי בכלל באיזה עולם אני ונסעתי איתה לבי"ח.

היא הלכה אחריי פחות מחצי מטר. אמרו לי אח"כ שאני נולדתי עכשיו. הכוונה שמזל שגם לא קרה לי את זה.

אני לא ראיתי את המכונית בכלל. לא יודעת מאיפה היא באה. כשאני עוברת כביש תמיד מסתכלת, מאיפה היא באה לא יודעת. כאילו נפל מהשמיים עם תינוקת שלה.

ש. איפה חציתם בדיוק?

ת. מעבר קטן, חצינו בתוך המעבר. אני כמעט סיימתי לעבור את הכביש, היא היתה כמה ס"מ אחריי. ביחד עברנו את הכביש. לא עברנו איפה שאנחנו רוצים.

בחקירתה הנגדית הצביעה הסנגורית על כך שהעדה לא יכולה הייתה לראות את התאונה עצמה שכן הייתה בגבה לנפגעת ועל סתירה בין העדות בפניי כי הייתה במרחק של 30 ס"מ מהנפגעת לעדותה במשטרה שם ציינה מרחק של חצי מטר עד מטר. אינני רואה מקום לתת משקל של ממש לדברים אלה. המדובר ב"סתירות" מזעריות שאין להן משקל. גם לעובדה שהעדה לא ראתה את רגע הפגיעה עצמו אין לייחס חשיבות מכרעת. העדה חצתה את הכביש יחד עם הנפגעת, יודעת (לערך) היכן הייתה ועדותה שופכת אור על הפגיעה גם אם לא ראתה אותה בעיניה. התרשמתי לחיוב מעדות זו, ומצאתי כי היא מתארת את המקרה כפי שהתרשמה ממנו וכפי שהתרחש במציאות.

לעומת דברים אלה, סיפרה הנאשמת את הדברים הבאים:

ביום ראשון בשעה 7 בבוקר נסעתי מרח' שקד לכיוון היציאה, רח' שזר. נסעתי בנתיב השמאלי ופתאום הסתנוורתי, זה קרה בשבריר שניה, הסתנוורתי, לא ראיתי כלום. יש מעין עיקול על אף שהכביש ישר, אבל בעצם יש מעין עיקול עם ההסתנוורות, בשבריר שניה עם סיום העיקול הסתנוורתי באותה נקודה.

אין לי תשובה מדוע נסעתי בנתיב שמאלי.

הסתנוורתי, זה קרה מהר בשבריר של שניה ונעצרתי כששמעתי את המכה. בלמתי. הרכב עצר עם



המכה. הייתי מסונוורת שבריר של שניה, זה קרה באותו זמן.

עצרתי, ירדתי מהרכב, ראיתי שפגעתי בגברת, הבאתי לה מים.

אני הרגשתי מכה באוטו. זה קרה בשבריר של שניה. אני פשוט הייתי מאד נסערת ומעורערת באותה סיטואציה שאני לא ממש זוכרת. זוכרת שהכל קרה מאד מהר, כשהסתנוורתי היתה הפגיעה, נעצרתי ואני לא זוכר להגיד מה היה. לא זוכרת שראיתי את הגברת לפני שראיתי אותו שוכבת בכביש. הייתי עם הבן שלי באוטו, בזמן התאונה היה בן כמעט שנה. הוא ישב מאחורה, בצד הימני.

כאמור לעיל, התרשמתי כי עדותה של הנאשמת מגמתית. הנאשמת מנסה לצמצם את כל האירוע ל"שבריר של שניה" בו הסתנוורה. אינני יכול לקבל דברים אלה, במקום שדה ראייה פתוח, ועל פי קביעת הבוחן ניתן להבחין בהולך רגל במעבר חצייה ממרחק של 80 מ'. הנאשמת לא הבחינה בהולכת הרגל כלל, כך שאין מדובר בזמן כה קצר כטענתה. אין מדובר בשבריר שניה של חוסר תשומת לב, אלא במספר שניות בהן לכאורה הייתה מסונוורת, ולא ראתה כלל את הנפגעת עד ששמעה את החבטה וראתה אותה שרועה על הכביש. חוסר תשומת לב כזה יכול לנבוע מסנוור ממושך, אשר מחייב נקיטת אמצעי בטיחות מצד נהג (דבר שלא נעשה), או מהסטת תשומת לב לגורם אחר.

בחקירה נגדית השיבה הנאשמת את הדברים הבאים:

ש. את לא יכולה להגיד במדויק איזה מהירות נסעת?

ת. אני נסעתי על פי החוק. נסעתי בערך 40-50, כי שאלו אותי את השאלה ביום שזה קרה.

ש. הכביש היה פתוח?

ת. אני לא זוכרת בדיוק.

ש. אם את נסעת 40-50 בתוך העיר, אני מניח שהכביש שלך היה פתוח?

ת. יכול להיות שכן.

ש. היו מכוניות לפניו?

ת. אני לא זוכרת אם היו מכוניות.

ש. את מסכימה איתי שבשום שלב את לא ראית את הולכת הרגל?

ת. לא שזכור לי.

ש. אני אומרת לך בעדותך בשורה 2 אמרת לבוחן אני הסתכלתי על הילד שלי דרך המראה הפנימית וזהו, אז הסתכלתי קדימה והשמש סינוורה אותי. יכול להיות שסה"כ הסתכלת על הילד ובזמן הזה פגעת בהולכת הרגל.

ת. אני לא חושבת. סונוורתי מהשמש, הסתכלתי על הכביש. אחרי סיום העיקול בדיוק השמש היתה



בעיני.

ש. בואי נסתכל 100 מ' לפני התאונה. ראית שיש בעיית שמש. למה לא עצרת בצד, שמת את מגן השמש, או לנסוע לאט יותר ואז לא הייתה נגרמת התאונה?
ת. במקום לא היתה בעיית שמש, רק כאשר התקרבותי למקום היתה שמש. היום כאשר אני נוסעת, מסתכלת ורואה באיזורים מסויימים שהשמש ממש מסנוורת. אם אנשים נוסעים במהירות של 40-50 במקומות מסויימים שמש השמש מסנוורת, זה יכול לגרום לצערי למשהו שקורה בפתאומיות. באותה סיטואציה זה היה ממש פתאומי שסנוורת.

ש. אולי הילד בכל זאת גרם לך לתאונה?

ת. לא. הילד יושב מאחורה, בדיוק מהסיבה שלא אתעסק איתו.

ש. למה הזכרת את זה בחקירה?

ת. זה לא בגלל זה קרתה התאונה, הסתכלתי על הכביש והשמש סינורה אותי.

ש. כשאתה אומרת אז שמעתי בום. מה זה אומר מבחינת זמנים?

ת. שבריר של שניה.

ש. את לא יכולה להגיד מאיזה צד לאיזה צד חצתה?

ת. לא.

ש. אחרי , הרגשת מכה. כמה מרחק עבר הרכב עד שנעצר?

ת. עצרתי באותו רגע שהיתה פגיעה. לא יודעת להגיד כמה מרחק.

ש. אם את נוסעת ב 50 ולא ראית הולכת רגל בכלל, ב-50 פוגעת בה, האם הרכב שלך נעצר 30 מ' אחרי המעבר או 9 מ'.

ת. לא יודעת להגיד לך. לא זוכרת להגיד אם לפני או אחרי המקום בו שכבה הולכת הרגל.

ש. איפה היא היתה ביחס לשפת המדרכה הימנית כיוון נסיעתך?

ת. לא זוכרת.

ש. האם הצבעת לבוחן על מקום שכבת הולכת הרגל?

ת. הוא אמר לי לעמוד פה ולהצביע. אני לא זוכרת להגיד ששם היא היתה מוטלת.

ש. הבוחן בה ואמר לך פה תצביעי שנפלה הולכת הרגל?

ת. הוא שאל איפה נראה לי, אני לא ידעתי להגיד. הייתי מאד נסערת, לא זכרתי להגיד.

ש. יש מצב שהיא נפלה יותר קרוב למעבר החציה.

עמוד 5



ת. לא יודעת להגיד.

מתשובותיה של הנאשמת עולה כי היא אינה זוכרת כמעט דבר מהאירוע, לא זוכרת מצב התנועה בכביש, לא זוכרת היכן עצרה, באיזה מרחק מהולכת הרגל וכיו"ב עובדות רלוונטיות, אך נצמדת לטענות כי מדובר בסנוור של "שבריר שניה" לכך שהילד לא הסב את תשומת ליבה ולא זה הגורם לתאונה. הנאשמת טענה שנהגה במהירות של 40-50 קמ"ש, אולם ניתוח הדברים - כפי שיובהר בהמשך - מגלה כי לאמירה זו אין משקל של ממש. לעומת חוסר זכרון זה עיון בעדותה במשטרה מגלה כי שם אמרה דברים שונים:

אני הסתכלתי על הילד שלי דרך המראה הפנימית וזהו, אז הסתכלתי קדימה והשמש סינוורה אותי ואז שמעתי את הבום".

המדובר בגרסה שניתנה בידי הנאשמת בתשובה לשאלה פתוחה. ילדה של הנאשמת לא הוזכר בחקירה קודם לכן ולא הייתה רמיזה מצד החוקר כי זהו יכול להיות גורם לתאונה. הנאשמת היא שסיפרה כי תשומת ליבה לא הייתה למתרחש בכביש, וכאשר החזירה מבטה לפנים הסתנוורה לזמן קצר אותו "שבריר של שנייה" המוזכר בהמשך.

בחקירה הנגדית עומתה הנאשמת עם דברים אלה וכל שיכולה הייתה לומר הוא "לא בגלל זה אירעה התאונה". הנאשמת לא הכחישה את הדברים, לא טענה כי לא נאמרו ולא טענה כי לא הובנו, או אינם מדויקים. סבורני כי דבריה שלא זה הגורם לתאונה הינם יותר ניסיון לשכנוע עצמי מאשר הסבר של ממש לאירוע.

סבורני כי דבריה אלה של הנאשמת בחקירה הראשונית הם כנים ונכונים ומסבירים את האירוע. דברים אלה משתלבים עם עדויות המאשימה ואפשר ודי בכך כדי להרשיעה בעבירות, אולם לא אסתפק בהתרשמותי מהעדויות ואמשיך ואבחן את שאר הראיות וטענות הצדדים.

המרחק אותה חצתה הנפגעת בטרם התאונה:

הפגיעה ברכבה של הנאשמת הייתה מעט ימינה ממרכז הרכב, כאשר הולכת הרגל חוצה משמאל לימין, כלומר חולפת על פני יותר ממחצית הרכב בטרם נפגעה. רכבה של הנאשמת נעצר **בנתיב הימני** של הכביש. הרכבה הוזז על ידי הנאשמת לאחר הפגיעה, כך שמקום עמידתו אינו מצביע בהכרח על נתיב הנסיעה.

אם נסעה הנאשמת הנתיב הימני, **כמתחייב בחוק**, הרי לכאורה עד לפגיעה חצתה הולכת הרגל מרחק של כחמישה או שישה מטרים בטרם נפגעה. הערכה זו מתיישבת עם עדותה של גב לבשוב כי היא עצמה כמעט סיימה את חציית הכביש - שרוחבו כשבעה מטרים - כאשר הנפגעת במרחק של עד מטר מאחוריה.



הנאשמת טענה כי נסעה בנתיב השמאלי - לא ידעה לתת הסבר מדוע עשתה כן - והוסיפה כי נסעה "בצמוד לשפת הכביש". התרשמתי כי טענה זו, ובמיוחד הטענה כי נסעה בצמוד לשפת הכביש, הינה טענה מגמתית, שבאה לאחר קבלת ייעוץ ומתוך הבנה שהדבר מקצר את המרחק שחצתה הולכת הרגל ואת זמן שהייתה בכביש.

אולם גם אם אקבל שהנאשמת נהגה בנתיב השמאלי, אין בכך כדי לפטור אותה מאחריות. אין חולק כי הנאשמת לא הבחינה **בנפגעת או בחברתה** שחצתה לפניה. לפיכך, אפילו אקבל כי הנפגעת חצתה רק כשני מטרים מרחב הכביש בטרם נפגעה, עדיין אין הסבר הכיצד לא הבחינה הנאשמת אף בחברתה שבוודאי חצתה מרחק גדול יותר - חלפה על פני הרכב ולא נפגעה ממנו - ושהתה בכביש מספר שניות בטרם ולא האירוע ולא "שבריר של שנייה".

אינני מתעלם מכך שבחקירה הנגדית השיב בוחן התאונות מר אביטל כי אינו יכול לשלול אף מרחק חצייה של 1.2 מ'. עם כל הכבוד לאמירה זו, הרי שהיא אינה מעוגנת בממצא כלשהו, וסבורני כי היא אינה עולה בקנה אחד עם העדויות שנשמעו. המדובר בתשובה שניתנה תחת לחץ החקירה הנגדית ואינני רואה את הנתון המובא בה כסביר. אף מומחה ההגנה הסתייג ממנה וערך חישוביו לפי מרחק גדול יותר, אשר אף הוא עושה לדעתי חסד רב עם הנאשמת.

שחזור התאונה:

בוחן התאונות מטעם המאשימה, מר ערן אביטל, לא ערך שחזור של התאונה, וזאת מאחר ולא מצא סימנים אובייקטיביים, כגון סימני בלימה ולא יכול היה לקבוע את מקום הפגיעה בכביש. הסנגורית טענה כנגד עובדה זו והיא סבורה כי על הבוחן היה לערוך שחזור גם במצב בו אין בידו את כל הנתונים.

מומחה ההגנה, מר גל, ערך שחזור וקבע על פי תחשיביו כי התאונה בלתי נמנעת. איני מקבל את קביעתו. מר גל התבסס על מהירות נסיעה של 40 קמ"ש, ומרחק חצייה של 2.8 מ'. לפי תחשיב זה מגיע מר גל למסקנה כי זמן שהייתה של הולכת הרגל בכביש הוא 1.6 מ' וזמן העצירה 2.67 מ', כך שלא ניתן היה לעצור את הרכב. מר גל עורך אף תחשיב נוסף וקובע כי מכיוון שהנהגת לא ראתה את הולכת הרגל המסקנה היא כי המרחק בו ירדה לכביש היה 17.8 מ' מהרכב, שהוא קצר ממרחק העצירה של הרכב.

תחשיביו של המומחה מתבססים על הנחות עובדתיות, ומרגע שהנחות אלה מתערערות, אין בסיס ממשי למסקנות שבחוות הדעת.

כאמור לעיל, ההנחה של מהירות של 40 קמ"ש מבוססת על אמירה כללית של הנאשמת בחקירה, ממנה חזרה בה בהמשך, והעריכה מהירותה בפחות מכך. חישוב על פי דברים אלה יביא למסקנה אחרת והמומחה אישר בחקירתו כי תחשיב לפי מהירות של 25-30 קמ"ש, מביא למסקנה כי הנאשמת יכולה הייתה לעצור.



באשר למרחק החצייה, הרי כפי שציינתי לעיל, לא ניתן להתעלם מהעדויות הסותרות ולהתבסס רק על גרסת הנאשמת. לפי הערכתי, המתבססת על ניתוח העדויות שבפניי, חצתה הנאשמת מרחק גדול יותר מזה שמניח המומחה, ולפיכך שהתה בכביש זמן ארוך יותר, בו היה על הנאשמת להבחין בה ולעצור.

אולם גם אם אקבל שהנפגעת חצתה רק מרחק של 2.8 מ' בטרם התאונה, אסור לשכוח כי המומחה לא התייחס כלל בחוות דעתו להמצאותה של גב' לבשוב בכביש. אין חולק כי גב' לבשוב נמצאה לפני הנפגעת- כאמור לעיל, חלפה על פני כל רוחבו של הרכב - ושהתה בכביש זמן רב יותר ממנה. תחשיב המתייחס רק לשהייתה של הנפגעת בכביש ומתעלם מההכרח להגיב להמצאותה בכביש של חברתה, לא יכול להיות בסיס רציני ואמין לחישוב זמן התגובה.

האם מצופה מנהג שלא להתייחס להולך רגל אחד במעבר החצייה ולהגיב רק לזה שבא אחריו, אשר במקרה הוא שנפגע באירוע, ולא חברו? מובן כי כל נהג סביר מחויב להגיב לכל הולך רגל במעבר החצייה שלפניו, ואינני מקבל כי את חישוב זמן התגובה יש לערוך רק לגבי הולך הרגל שנפגע.

מר גל הסביר בבית המשפט כי לא יכול היה לערוך שחזור מלא מאחר וחסרים לו נתונים רבים. הסנגורית טענה כי החוסר בנתונים נובע מהתרשלות המשטרה והבוחן, אולם לא מצאתי כי במקרה זה נפלו בחקירה מחדלים כה רבים עד כדי גרימת נזק לנאשמת. לתאונה לא נמצאו עדי ראיה, והניסיון מלמד כי כך הם הדברים בחלק הארי של התאונות, לרבות תאונות דומות המתרחשות בלב ערים. הנאשמת לא יכולה הייתה להצביע על מקום הפגיעה, לא יכולה הייתה להעיד במדויק על מהירות נסיעתה ואף **הזיזה את רכבה** לאחר האירוע. אין ספק כי דברים אלה מקשים עד מאוד את שחזור האירוע. כאשר אין מקום פגיעה, אין מקום עצירת הרכב ואין סימני בלימה, אין לבוחן נתונים אובייקטיביים לניתוח התאונה, וניתוח על פי העדויות הינו עניין לבית המשפט ולא דווקא לבוחן.

מהירות נסיעתה של הנאשמת:

גרסתה הראשונית של הנאשמת באשר למהירות הייתה:

"אני נהגתי במהירות שאני לא יודעת, אני מניחה שזה היה 40-50 קמ"ש, אבל אני לא יכולה להגיד".

ההתרשמות היא כי מדובר בדברים שבדיבור שהינם בגדר הערכה בלבד, ומבוססים על המהירות המותרת במקום ולא על ידיעה. הערכה זו מתחזקת בהמשך כאשר הנאשמת נשאלת מדוע לא הפחיתה מהירותה כאשר סונוורה והיא משיבה:

"אני לא יודעת כמה נסעתי. אני באתי מהכיכר כך שלא יכול להיות שנסעתי כל כך מהר".

הנה, הנאשמת עצמה טוענת שלא יכול להיות שנסעה "כל כך מהר", כלומר בוודאי פחות מ - 40 קמ"ש.



מכאן שאמירתה של הנאשמת בפניי כי היא זוכרת שנסעה במהירות זו כי נשאלה על כך ביום האירוע, חסרת בסיס של ממש, שכן כבר ביום האירוע לא ידעה לומר מה היא מהירות נסיעתה, וכאשר ניסתה להעריך אותה בצורה ריאלית העריכה אותה בפחות מכך.

הנסיין מלמד כי נהג מתקשה מאוד להעריך את מהירות נסיעתו. אדם אינו נוהג ומביט באופן קבוע במד המהירות, בוודאי לא בדרך עירונית בה נדרשת תשומת לב לפרטים רבים, והנאשמת שתיארה כיצד הביטה במראה אל בנה ואז אל הכביש והסתנוורה מהשמש, אינה מזכירה כלל כי הסתכלה במד המהירות בסמוך לאירוע. מכאן שההערכה של 40 קמ"ש והתחשיבים שבאים בהסתמך על כך הינם חסרי בסיס של ממש.

אולם אם אניח כי הנאשמת נהגה במהירות של 40-50 קמ"ש, אין הדבר בא בחשבון לטובתה. כפי שנפסק לא אחת, מי שמתקרב למעבר חצייה, חייב להתאים את מהירותו ואינו יכול להתבסס על ההיתר הכללי לנהוג במהירות של 50 קמ"ש בעיר. ראו לדוגמא ע"פ 558/97 **מלניק נ' מדינת ישראל**, ע"פ 8827/01 **שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, רע"פ 11613/04 **דזאנאשווילי נ' מדינת ישראל** ורבים אחרים.

במרבית המקרים ציינו בתי המשפט את חובת הזהירות המוגברת על נהג כאשר הוא מבחין באדם בקרבת המעבר. במקרה דנן **צריכה** הייתה הנאשמת להבחין לפחות בחברתה של הנפגעת אשר חצתה לפניה. אם לא הבחינה הנאשמת - כטענתה - באף לא אחת מהולכות הרגל עקב סנוור, סבורני כי הדברים נכונים, על דרך קל וחומר. הנאשמת טוענת לסנוור שלא אפשר לה להבחין בדבר, גם לא בהולכת הרגל אשר נפגעה ממש בידי רכבה, כלומר על פי דבריה טווח ראייתה היה אפסי ממש. מובן כי במצב כזה לא רק שעל הנאשמת להזהר יותר, אלא שחובה היה עליה לעשות זאת בצורה כפולה ומכופלת להאט משמעותית ואף לעבור למהירות אפסית. אם המשיכה ונהגה הנאשמת במהירות של 40 קמ"ש כאשר היא מסנוורת לחלוטין, וזאת במשך מספר שניות, הרי יש בכך רשלנות גבוהה מצדה.

נהג המתקרב למעבר חצייה חב כאמור בחובת זהירות מוגברת ביחס להולכי הרגל. עליו "לחפש" הולכי הרגל באופן יזום, להאט מהירותו, למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך ואם הדבר נחוץ, אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה. אל לנהג לשכוח לרגע כי מפגש בין כלי רכב, הבנוי מאות ק"ג ויותר של מתכת לבין הולך רגל, שברירי, בשר ודם, הינו אקוטי ועלול להסתיים, בתוצאה קשה ואף קטלנית.

תקנה 52 לתקנות התעבורה, שכותרתה **האטה**, קובעת:

"בכפוף לתקנה 51 חייב נוהג רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(1) בתוך שטחים בנויים מאוכלסים ובקטעי דרך שבתים בנויים לצדם ותנועת הולכי רגל מצויה בהם;

...



(3) כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא;

...

(6) בהתקרבו למעבר חצייה;

תקנה 67(א) לתקנות התעבורה קובעת:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך".

משילובן של הוראות החוק שלעיל עולה חובה לנהוג במהירות סבירה **לפי תנאי הדרך**, ובמקרה שלנו - התקרבות למעבר חצייה תוך תנאי ראות קשים - לנהוג במהירות שהינה משמעותית מתחת למהירות המותרת הכללית ובמידת הצורך אף לעצור את הרכב.

נהיגה במהירות של 40-50 קמ"ש בתנאים שנוצרו איננה סבירה. אם, כתחשיב המומחה מטעמה, התאונה הייתה בלתי נמנעת במהירות של 40 קמ"ש, הרי שאין בכך כדי לפטור את הנאשמת מאחריות. היא שהתקרבה למעבר החצייה במהירות בלתי סבירה לפי תנאי הדרך, וגרמה לתאונה להפוך לבלתי נמנעת. ראו בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 140/10 **פיסל חלאילה נ' מדינת ישראל** וכן ת.פ. 114/01 **מדינת ישראל נ' טל יצחק**, ת.ד. 1112/99 **מדינת ישראל נ' חוסאם אגבאריה**.

כבר נפסק לא אחת שאשם תורם, ואפילו גבוה מצד הולכי רגל אינם פוטרים נהג רשולן מאחריות. במיוחד נכונים הדברים כאשר אותו נהג הוא שיצר את התנאים שהביאו לקרות התאונה בהתקרבות מהירה מדי למעבר החצייה. ראו לדוגמא עניין **דזאנשוילי הנ"ל**, ת.ד. (י-ם) 2394/07 **מדינת ישראל נ' מזרחי** ורבים אחרים.

חוקיותו של מעבר החצייה:

הסנגורית פירטה בטיעוניה מדוע לשיטתה מעבר החצייה במקום אינו חוקי, ולא קיבל את האישורים כנדרש. אכן מהמסמכים שהוגשו עולה כי האישורים שניתנו למעבר החצייה באזור אינם למעבר דנן. המאשימה לא סתרה דברים אלה ולא ביקשה לזמן את נציגי העיריה. עם זאת, אין חולק כי מעבר החצייה היה מסומן כנדרש בכביש לרבות התמרורים הדרושים.

עולה, אפוא, השאלה האם יש להחיל במקרה זה את תקנה 22 לתקנות, הקובעת כי "**תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין**".



הסנגורית הציגה פסקי דין בהם זוכו נאשמים מעבירות של אי ציות לתמרורים שלא הוצבו כדן. המאשימה טענה כי אין להקיש מכאן על אירועי תאונות, ואין אדם שגרם לתאונה יכול להיבנות מטענה זו.

סבורני כי במקרה זה יש צדק בעמדות שני הצדדים. אסביר זאת להלן. מחד גיסא, אם מעבר החצייה הוצב שלא כדן, לא ניתן לייחס לנאשמת עבירה של אי מתן זכות קדימה להלוך רגל במעבר חצייה. מאידך גיסא, אין לעובדת חוקיותו של מעבר החצייה משקל ממשי בשאלת רשלנותה של הנאשמת, שהיא השאלה המרכזית בפניי.

בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי בת.פ. 42815-07-10 **מדינת ישראל נ' יהושע בלום**:

הפגיעה במנוחה היתה על מעבר חצייה, כאשר המנוחה חצתה משאל לימין בכיוון נסיעת הנאשם. נתונים אלה מצביעים לעבר החומרה. העובדה שמעבר החצייה סומן שלא כדן אינה משמעותית לעניין הערכת הרשלנות בגרימת תאונה ותוצאותיה. יש להניח שהמנוחה והנאשם לא ידעו שמעבר החצייה סומן שלא כדן והם התייחסו אליו כאל מעבר חצייה לכל דבר ועניין".

קביעה זו אושרה בידי בית המשפט העליון בע"פ 4394/12 **בלום נ' מדינת ישראל**.

במקרה דנן, אין ספק כי הנאשמת הייתה מודעת לקיומו של מעבר החצייה. היא מתגוררת באזור נסעה במקום בעבר גם אם לא באופן קבוע, והטענה כי מעבר החצייה אינו חוקי הועלתה בידי ההגנה רק בעת ניהול המשפט לאור בדיקת הסנגורית. אף אדם היודע שמעבר חצייה אינו חוקי לא יכול להתעלם ממנו, לנהוג ברכבו במקום כאילו אינו קיים ולסכן את הציבור. נהג חייב לנקוט בזהירות בכל פעם שהוא מתקרב למקום בו נוהגים אזרחים לחצות את הכביש, גם אם לא מדובר במעבר חצייה, ובוודאי במקום בו מסומן מעבר, גם אם המעבר לא קיבל את האישור הנדרש לכך. לפיכך, גם אם **מבחינה טכנית** לא ניתן להרשיע את נהג כזה בעבירה של אי מתן זכות קדימה במעבר חצייה, בוודאי ניתן להרשיעו בנהיגה רשלנית במקום בו נוהגים הולכי רגל חצות את הכביש.

עוד ראיתי לנכון להזכיר בהקשר התיק דנן את הפסק הדין בתיק ת.ד. 30975/06 **מדינת ישראל נ' אריאל פפאשולי** שם דובר בנהג שפגע בהולכת רגל אשר ירדה לכביש כתשעה מטרים לפני מעבר החצייה. הנאשם הורשע, תוך שבית המשפט מציין את חובת הזהירות של נהג המתקרב למעבר חצייה והחובה להאט ולהיות מוכן להגיב גם להולכי רגל שאינם חוצים במעבר חצייה. דברים אלה נכונים גם בהקשר של המקרה דנן בו התקרבה הנאשמת למעבר החצייה כאשר לדבריה תנאי הראות הינם אפסיים, אך היא אינה עושה דבר בכדי למנוע את האירוע כפי שאירע.

סיכום של דבר:

חזרתי ועיינתי בטענותיה של הסנגורית ובפסקי הדין שהציגה. אין ספק כי חקירת המשטרה במקרה זה לא הייתה מושלמת ואפשר וניתן היה לבצע חקירה טובה יותר. עם זאת לא מצאתי כי המחדלים עליה הצביעה הסנגורית הינם כאלה שיש בהם כדי להצדיק זיכוייה של הנאשמת. אכן יש סתירות בדוח שערך השוטרת דוזורצב שהגיעה למקום



בסמוך לאחר האירוע ובוחן התאונות לא פעל לנסות ולאתר עדים מעבר לאלה שהובאו בפניו.

עם זאת, ובניגוד למקרים האחרים עליהם הצביעה הסנגורית, אינני סבור כי מדובר במקרה בו החוסר בנתונים הוא כזה שאינו מאפשר הרשעה.

סבורני כי משמיעת העדויות עולה בבירור שהנאשמת התקרבה למעבר החצייה במהירות לא גבוהה יחסית, בוודאי נמוכה מהמהירות החוקית, הולכות הרגל החלו לחצות את הכביש כאשר היו במרחק בטוח מהרכב, אלא שבעת שירדו למעבר החצייה הוסטה תשומת ליבה של הנאשמת מהכביש והיא הביטה במראה הפנימית אל בנה. כאשר החזירה את מבטה לכביש, היה הדבר בקרבת המעבר, ועקב הסנוור לא מבחינה הנאשמת כלל בשתי הולכות הרגל.

בחנתי לעיל את טענות הנאשמת והמומחה מטעמה ומצאתי כי לו הייתה מביטה הנאשמת למעבר החצייה ממרחק הייתה מבחינה בהולכות הרגל בטרם אותו סנוור פתאומי ויכולה לעצור את רכבה בביטחה. לחילופין לו הייתה מתאימה הנאשמת את נהיגתה למצב של אפס ראות הייתה מאיטה מאוד את מהירות נסיעתה ומונעת את הפגיעה בדרך זו.

מכל מקום, לאחר שחזרתי ושקלתי את כל טענות הצדדים, **על בסיס התרשמות ישירה מהעדויות ועל בסיס ניתוח הגיוני ומשפטי של המימצאים והטיעונים**, מצאתי כי **המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה במשפט הפלילי לשכנע באשמת הנאשמת מעבר לספק הסביר**, ולפיכך אני מרשיע את הנאשמת כאמור בעבירות המיוחסות לה, למעט העבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות בבטחה במעבר חצייה.

ניתנה היום, 22 ב-22 נובמבר 2015, במעמד הנאשמת, באת כוחה עו"ד גליק וב"כ המאשימה עו"ד דאמוני.